ANTIFA BEAT

μια antifa έκδοση δρόμου / τεύχος 12 / Σεπτέμβριος-Οκτώβρης 2019

ANTIFA SPEAKING

μια antifa έκδοση δρόμου / τεύχος 12 / Σεπτέμβριος-Οκτώβρης 2019

Είναι προφανές: Οι άνθρωποι που σας μοιράζουμε αυτό το έντυπο δεν είμαστε πλέον μαθητές. Κάποιες από εμάς περάσαμε για τελευταία φορά τις πύλες του λυκείου μόλις πριν από 2-3 χρόνια, ενώ άλλοι το έχουμε αφήσει πίσω μας εδώ και μια δεκαετία ή και περισσότερο. Παρολ' αυτά, θυμόμαστε πολύ καλά τι σημαίνει σχολείο, φροντιστήριο, πειθαρχία, ασφυκτικά προγράμματα και μαλάκες καθηγητές και λυκειάρχες. Ακόμη κυριότερα γνωρίζουμε εξίσου καλά τον τρόπο με τον οποίο το σχολείο και γενικότερα η εκπαίδευση αποτελούν σημαντικό μέρος του συμπλέγματος της κανονικοποίησης που μας/σας επιφυλάσσεται στο μέλλον• παρέα με την οικογένεια, την θρησκεία, τον στρατό, το κράτος, το έθνος, την δουλειά, τα μμε. Κι ακριβώς σε αυτούς τους τόπους και χρόνους είναι που συναντιόμαστε τελικά: Στα βλέμματα και τα λόγια που ανταλλάσουμε μες στα λεωφορεία από και προς το κέντρο, στις γειτονιές μας, στα μπαρ, στις πλατείες που αράζουμε, στα παγκάκια και τους δρόμους που τρώμε στην μάπα η μια την άλλη, στην κυψέλη και τα πατήσια.

Άλλωστε, σε αυτά τα ίδια βλέμματα, σε αυτά τα λόγια κουβαλάμε τις σχέσεις μας, τους θυμούς και τις χαρές μας, τα όνειρά μας, την επιθυμία μας, τους έρωτες και τις αγωνίες μας. Αυτά είναι που συμπυκνώνει το έντυπο που κρατάτε τα χέρια σας. Είναι η –ελάχιστη ίσως- απόπειρα επαφής και συνύπαρξής μας, ώστε να βρούμε την δύναμη να αντιμετωπίσουμε μαζί όλους εκείνους που βρίσκουμε απέναντι αλλά και μεταξύ μας: οργανωμένους ναζί και έλληνες φασίστες που πλασσάρονται ως ήρωες, αριστερούς πατριώτες, σεξιστές, αντισημίτες, υγιεινιστές, ομοφοβικούς και τρανσοφοβικούς. Πρόκειται για έναν πόλεμο κοινωνικό. Αλλά ας το πούμε κι αυτό: Στον πόλεμο αυτόν παίρνουμε σαφή θέση. Είμαστε άντρες και γυναίκες, στρέιτ και γκεϊ, χρήστες και μη, μετανάστες και ντόπιες, αλλά πάνω απ' όλα είμαστε περήφανες αντιφασίστριες/ες. Πάνω απ' όλα είμαστε μια ομάδα αντιφασιστική που αποφάσισε πως στον ανταγωνισμό αυτό εμείς ανταποκρινόμαστε συλλογικά κι όχι μοναχικά. Πως αξίζει να οργανωνόμαστε και να δρούμε συντροφικά γιατί πολύ απλά δεν γίνεται αλλιώς• πως δεν ξεχνάμε, γιατί η μνήμη μας είναι ίσως το σημαντικότερό μας όπλο. Κι όλα αυτά τα κάνουμε μόνοι/-ες μας, ανεξάρτητα από χρηματοδοτήσεις και γραμμές, κόμματα, μμε, πρωτοπορίες και καβάτζες. Με άλλα λόγια στηριζόμαστε αποκλειστικά στις δικές μας τσέπες, την δική μας δουλειά, στους συντρόφους και τους φίλους μας.

Αν πάλι εσείς θέλετε να μας πείτε οτιδήποτε, πείτε το μας από κοντά,

ή ηλεκτρονικά στο **acdc@espiv.net**

ή και εδώ: https://antifa-ngt.espivblogs.net/

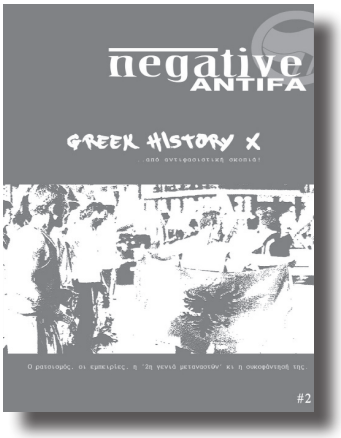

ζητήστε μας το 2ο τεύχος του antifa negative "Greek History X: ο ρατσισμός, οι εμπειρίες, η 2η γενιά μεταναστών κι η συκοφάντησή της".
acdc@espiv.net

Βραβείο καινοτομίας κερδίζει αυτόν τον σεπτέμβρη το γόπα πρότζεκτ, ένα πρότζεκτ που έχει ως στόχο να ευαισθητοποιήσει τους πολίτες να μην πετάνε τα τσιγάρα τους κάτω, γεμίζοντας δημόσια σταχτοδοχεία την αθήνα. Και πώς θα ενθαρρύνεις τους καπνιστές και τις καπνίστριες να το χρησιμοποιήσουν? Μα έχοντας σε καθένα απ' αυτά ένα θέμα ψηφοφορίας όπου εσύ πετάς τη γόπα σου σε μια εκ των 2 απαντήσεων που σου δίνεται. Φαίνεται βέβαια ότι κάποιες δεν ψήθηκαν να υπάρχει στο δημόσιο χώρο ένα τέτοιο γκάλοπ για το τι ψήνονται οι καπνιστές να φοράνε οι γυναίκες το καλοκαίρι.

Βραβείο γρήγορης μετάθεσης την πρώτη μέρα της σχολικής χρονιάς στην Κύπρο κέρδισε στις αρχές Σεπτέμβρη ο διευθυντής ενός σχολείου στην Κύπρο που έδιωξε μια μαθήτρια με μαντίλα. Οι αντιδράσεις των αλληλέγγυων συμμαθητριών και συμμαθητών του κοριτσιού καταφέρανε πάντως να βάλουν τον διευθυντή στη θέση του, προκαλώντας και την αντίδραση του υπουργείου παιδείας.

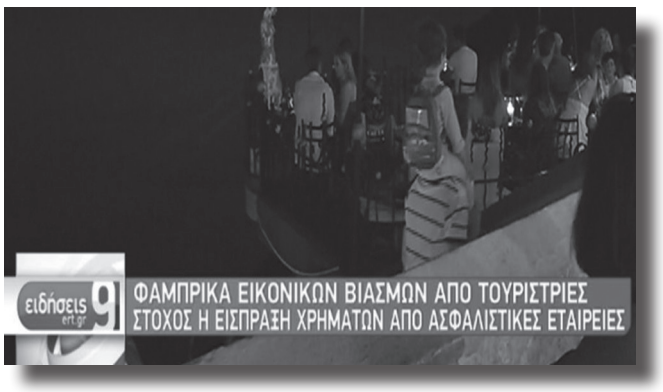

Βραβείο εξοργιστικής ειδησεογραφίας κερδίζει η ελληνική κρατική τηλεόραση που έβαλε το καλοκαίρι διάφορους άνδρες νομικούς, μπάτσους και ασφαλιστές να μιλάνε για ψευδείς καταγγελίες βιασμών στη χώρα. Την ίδια ώρα, βέβαια, τα στατιστικά λένε ότι στην Ελλάδα καταγγέλλονται μόλις 200 βιασμοί το χρόνο, ενώ στη Σουηδία π.χ. με αντίστοιχο πληθυσμό με την Ελλάδα καταγγέλονται 5.500 βιασμοί. Στην δε Αγγλία η εφημερίδα Guardian έγραφε το 2004 ούτε λίγο ούτε πολύ πως η Ελλάδα είναι η πρωτεύουσα των βιασμών στην Ευρώπη με το ένα-τρίτο των Αγγλίδων τουριστριών ετησίως να βιάζονται στην Ελλάδα.

Αντισημ Boy

Στις 26 Μαΐου εκπρόσωπος της γερμανικής κυβέρνησης «προειδοποίησε» τους Εβραίους πολίτες να μη φορούν «κιπά» δημόσια, εξαιτίας της αύξησης των αντισημιτικών επιθέσεων. Μόλις δύο μέρες πριν, στις 24/5, μεθυσμένοι φοιτητές στο Μπορντό της Γαλλίας κατέστρεψαν τάφους του εβραϊκού νεκροταφείου, ενώ τρεις μήνες νωρίτερα, στο αντίστοιχο νεκροταφείο της Αλσατίας, νεοναζί έβαψαν πάνω σε τάφους αγκυλωτούς σταυρούς με σπρέι. Σε συνδυασμό με την όλο και αυξανόμενη άνοδο φασιστικών κομμάτων τα τελευταία χρόνια στην Ευρώπη, τα παραπάνω στοιχεία μάς υπενθυμίζουν ότι δεν μπορούμε να είμαστε antifa αν δεν είμαστε ενάντια σε κάθε αντισημιτισμό, είτε αριστερό είτε δεξιό.

Αυτά τα έχουμε στο νου μας, ειδικά αφού βρισκόμαστε στην ελλάδα, τη χώρα που το 2014 ανακηρύχθηκε σε διεθνή έρευνα ως η πιο αντισημιτική στην Ευρώπη. Από τους ανοιχτά φασίστες μέχρι και τους πιο ριζοσπάστες αριστερούς, ακούμε τους έλληνες να μιλάνε για τους Εβραίους σαν το υπέρτατο κακό, αυτούς που «κρύβονται πίσω απ' όλα», «ελέγχουν τις τράπεζες και τις κυβερνήσεις», έχουν το «πιο επιθετικό κράτος σε ολόκληρο τον κόσμο» και άλλα πολλά...

Γι' αυτό γούσταραν τόσο πολύ με τα τελευταία post του Sin Boy στα social media και το τραγούδι του desole, που μιλάνε για συνωμοσίες και υπόγειες ενέργειες Κάποιων (ξέρετε ποιων...) που ελέγχουν τους πάντες και τα πάντα, αλλά και συγκεκριμένα κάποιας «25χρονης Εβραίας» (ατάκα που ειπώθηκε σε συνέντευξη του Καζατζίδη και υπάρχει αυτούσια στο Desole). Ο Sin Boy όμως δεν αποτελεί ριζοσπαστική εξαίρεση σε κάποιον κανόνα. Ένα χρόνο πριν, στη χώρα που δίνει μάχη σώμα με σώμα με την ελλάδα για τα πρωτεία του αντισημιτισμού, στη Γερμανία, βραβεύτηκε το ραπ δίδυμο Kollegah και Farid Bang, οι οποίοι έχουν τραγούδι με στίχο «Θα κάνω ένα νέο Ολοκαύτωμα με μία μολότοφ».

Αφού λοιπόν φαίνεται ότι οι ατάκες για Εβραίους και Ολοκαύτωμα είναι πάλι στη...μόδα, **μήπως αντ' αυτών να κάνουμε μόδα τα σπασμένα σαγόνια των αντισημιτών;**

Ομοζυγωτικές δίδυμες αδερφές, η Ιουντίτ Μπαρνέα και η Λία Χούμπερ (το γένος Τσενγκάρ) γεννήθηκαν το 1937 στην Τρανσυλβανία της Ουγγαρίας. Όταν ο γερμανικός στρατός μπήκε στη χώρα, τα υπάρχοντας της οικογένειάς τους κατασχέθηκαν από το κράτος και η οικογένειά τους αναγκάστηκε να φοράει το κίτρινο αστέρι στα ρούχα της, υποδηλώνοντας πως ήταν Εβραίοι. Τον Μάη του 1944 τα δύο επτάχρονα κορίτσια με τη μητέρα τους, Μίριαμ-Ρακέλ, κλειστήκανε σε γκέτο και τον επόμενο μήνα μεταφέρθηκαν στο στρατόπεδο θανάτου του Άουσβιτς, μαζί με πολλά άλλα μέλη της οικογένειας τους. Εκεί τα κορίτσια υποβλήθηκαν στα περιβόητα ιατρικά πειράματα του γιατρού των ναζί Γιόζεφ Μένγκελε. Οι δίδυμες πάντα παρέμεναν μαζί. Κάθε βράδυ, η μητέρα τους έμπαινε κρυφά στο θάλαμο τους και τους έδινε τη δική της ελάχιστη ποσότητα ψωμιού. Τις έβγαζε, επίσης, έξω από το θάλαμό τους, κάτω απ' όλες τις συνθήκες, τις έπλενε και τις χτένιζε τα μαλλιά, ώστε να μην κολλήσουν ψείρες και τις πάνε για εξόντωση στους θαλάμους αερίων του στρατοπέδου. Μια μέρα, όσο ο Μένγκελε έκανε πειράματα στα κορίτσια, η Μίριαμ-Ρακέλ όρμησε στο δωμάτιο και τον ικέτευσε να σταματήσει. Ο Μένγκελε για να την τιμωρήσει, της έκανε ένεση με ένα παρασκεύασμα που σχεδόν τη σκότωσε, προκαλώντας της μόνιμη κώφωση. Το Γενάρη του 1945 τα κορίτσια και η μητέρα τους ελευθερώθηκαν, όταν ο Κόκκινος Στρατός μπήκε στο Άουσβιτς. Επέστρεψαν όλες μαζί στη Ρουμανία και τον Αύγουστο του 1945 επανασυνδέθηκαν με τον πατέρα τους, ο οποίος είχε επιβιώσει και αυτός από διάφορα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Το 1960 ολόκληρη η οικογένεια μετανάστευσε στο Ισραήλ.

μπορεί να είναι και cool αλλά βασικά είναι 2 κόσμοι σε σύγκρουση

Μοιράζουμε αυτό το έντυπο χρόνια στην **Κυψέλη** και τα **Πατήσια**, πολλοί και πολλές μένουμε, κυκλοφορούμε και βγαίνουμε εδώ. Στις πρόσφατες δημοτικές και εθνικές εκλογές οι γειτονιές βρεθήκαν στο επίκεντρο. Πολλοί μίλησαν για τις περιοχές που ζούμε σα να ξέρουν περισσότερα από εμάς για αυτές. Μιλήσανε για την Κυψέλη, για το πόσο cool είναι και για το πόσο χρειάζεται κι άλλη αστυνομία. Στις εθνικές εκλογές μιλούσανε πιο πολύ για τα Εξάρχεια και το τι μεγάλο πρόβλημα είναι οι καταλήψεις της περιοχής. Εμείς χασμουριόμασταν. Που και που, μας έβγαινε ένα γέλιο και στο τέλος μια φιλοσοφική μα επίκαιρη διερώτηση: είναι δυνατόν να είσαι όλοι τους τόσο μαλάκες; Το όνειρο του ελληνικού κράτους φαίνεται να είναι απλό: να γίνει η Κυψέλη κάτι σαν ζωολογικός κήπος για τους έλληνες με φράγκα. Στο κέντρο εκτίθενται τα ωραία σπίτια των ελλήνων, στους δρόμους η πολυεθνική γειτονιά που θυμίζει εξωτερικό. Αντί για κλουβιά θα έχει μπάτσους, τους οποίους δεν πρέπει να τσατίζουμε. Στο βάθος, οι δουλειές να πηγαίνουν καλά, έστω και αν εμείς που δουλεύουμε σε αυτές τις δουλειές πληρωνόμαστε σκατά.

Ελλάδα

Η Κυψέλη στις 50 πιο cool γειτονιές του κόσμου σύμφωνα με το Time Out

Η λίστα συντάχθηκε από κατά τόπους δημοσιογράφους και συνεργάτες του Time Out, ειδικούς και περισσότερους από 27.000 ανθρώπους που συμμετείχαν σε έρευνα σε όλο τον κόσμο.

LIFOTEAM, 17.9.2019 | 20:00

Το σκεπτικό είναι ότι κάθε γειτονιά είναι ένα μικρό κράτος. Εφόσον δεν μπορούν να εξασφαλίσουν μια ζωή της προκοπής για τους περισσότερους, θα βάλουνε κι άλλους μπάτσους να μας φυλάνε προληπτικά και θα φυτέψουνε κανα δύο δέντρα στη γειτονιά για να νιώθουμε ότι αναπνέουμε αέρα. Η έντρομη ερώτηση του ταρίφα, του συγγενή από μακριά, του γνωστού μας «***καλά και δεν φοβάσαι να μένεις στην Κυψέλη;***» είναι ακριβώς το ισοδύναμο της κρατικής πολιτικής για περισσότερους μπάτσους. Η ηλίθια νοσταλγική ατάκα του παλιού ρατσιστή κάτοικου της περιοχής «***η Κυψέλη δεν είναι όπως παλιά!***» είναι ακριβώς το ισοδύναμο της κρατικής πολιτικής για μια Κυψέλη που θα κατοικείται από τύπους που θα καταναλώνουν και θα βγάζουν λεφτά στη γειτονιά, περιορίζοντας τους μετανάστες και τους υπόλοιπους στα σπίτια τους ή έστω στους δρόμους για να τους φωτογραφίσει η Lifo και η Athens Voice.

kypseli

Η κρατική επέκταση στις γειτονιές δεν έρχεται μόνο μέσα από τις μηχανές των ΔΙ.ΑΣ. Έρχεται πατώντας πάνω στην κοινωνική πόλωση που έχει μέσα της κάθε γειτονιά. Οι θεούσες ρατσίστριες της πολυκατοικίας, οι ρουφιάνοι μαγαζάτορες που σπεύδουν να κάνουν χειραψία με το νέο δήμαρχο, αυτοί με τις ελληνικές σημαίες στα μπαλκόνια που χαίρονται να βρίζουν τους μετανάστες που μένουν στο ισόγειο και στο υπόγειο, ή να καλούν την αστυνομία, οι νεοναζί και, βέβαια, οι συνταξιούχοι στρατιωτικοί, οι αρχιτέκτοντες καθηγητές πανεπιστημίου και διάφοροι άλλοι παλιοί κάτοικοι, είναι οι φίλοι της αστυνομίας. Α! κι εκείνον τον μαλάκα που γράφει στην Πατησίων και την Επτανήσου με μαρκαδόρο "**έξω οι μαντίλες!**" και όταν τον βρούμε, θα του δώσουμε να φάει το μαρκαδοράκι του. Όλοι αυτοί, λοιπόν, νοσταλγούνε όλοι μαζί την εποχή που η Κυψέλη ήταν μια γειτονιά πλουσίων με σπίτια με υπηρέτριες, μια εποχή που δεν υπήρχαν μετανάστες. Αυτή είναι η «ωραία Κυψέλη» για την οποία λυπούνται που δεν υπάρχει. Και ο λόγος που λένε ότι φοβούνται είναι ότι όλοι οι παραπάνω δεν ζούνε μόνοι τους πια, εδώ και τριάντα χρόνια σε αυτές τις γειτονιές. Το άλλο μισό των γειτονιών είναι οι μετανάστες και οι μετανάστριες, τα παιδιά τους που έχουν ενηλικιωθεί, μιλάνε ελληνικά αλλά η μοίρα τους δεν έχει βελτιωθεί δραματικά προς το καλύτερο, οι διάφορες εργατικές φιγούρες, διάφοροι που ξεμένουν στις γειτονιές τα καλοκαίρια και διάφορες που ζούνε με λίγα, αυτές που δουλεύουν στην Πατησίων τα βράδια και αυτοί που μαζεύουν μπουκάλια από τις πλατείες, οι κακοπληρωμένες σερβιτόρες, οι κάγκουρες, όσοι και όσες γεμίζουν τα παγκάκια και τα διάφορα σκαλάκια.

Αυτή η πόλωση, αυτό το χάσμα δηλώνει μια μάχη για τον δημόσιο χώρο που προσπαθούνε να της δώσουν ηλίθια ονόματα: ασφάλεια, ανάπτυξη, airbnb και πάει λέγοντας. Αυτή η μάχη συνεχίζεται, γιατί οι εκλογές δεν είναι καν κάποιο σημαντικό κομμάτι της. Από πλευράς μας, οργανωνόμαστε σε Antifa πυρήνες εδώ και χρόνια γιατί είναι το καλύτερο πράγμα που μπορούμε να κάνουμε για τις ζωές μας. Να συζητάμε από κοινού με άλλους, παρόμοιους με εμάς, το τι μας γίνεται. Να ψάχνουμε και άλλους σαν κι εμάς, ανακαλύπτοντας τα πλούσια βιώματα όσων νιώθουν ότι περισσεύουν από την ελληνική κοινωνία και το κράτος της. Να δρούμε για να μη λένε οι επόμενοι ότι δεν κάναμε τίποτα για όλους μας. Να μιλάμε με έντυπα, σαν και αυτό, αφίσες και spray. Ίσως δεν είναι αρκετό, αλλά τουλάχιστον είναι μια επιλογή δικιά μας.

...όσοι ρωτάνε αν φοβόμαστε να μείνουμε σε διάφορες γειτονιές της Αθήνας είναι αυτοί που ποντάρουν στον φόβο της περιβόητης εγκληματικότητας των μεταναστών και κλείνουν το μάτι στους έλληνες φασίστες... Λένε «υπάρχει ζήτημα ασφάλειας» και ζητάνε περισσότερη αστυνόμευση στη χώρα με τους πιο πολλούς αστυνομικούς αναλογικά στον πλανήτη! Από την άλλη, οι ευαίσθητοι αριστεροί μας θυμίζουν τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι έλληνες να νοικιάζουν στην Κυψέλη με το airbnb. Αυτοί κάνουν πως δεν ξέρουν ότι οι μετανάστες της γειτονιάς μένουν δεκαετίες τώρα στριμωγμένοι σε υπόγεια και ισόγεια. Θέλουν όλοι τους οι μετανάστες να πειθαρχούν και οι υπόλοιποι να φοβόμαστε. Οι μπάτσοι και οι μαφίες τους να αλωνίζουν, οι τσιγγάνοι να διώχνονται από τις λαϊκές, όλοι μαζί να τρώμε εξακριβώσεις στην Αγίας Ζώνης και τη Δροσοπούλου και να μας ρουφιανεύουν οι μικροαστοί των πολυκατοικιών μας.

Στην πόλωση αυτή οι antifa ομάδες παίρνουμε θέση. Για να μη συνηθίσουμε την ελληνική ξεφτίλα. Για να βάζουμε τα δικά μας θέματα, όσο ασήμαντα κι αν μοιάζουν. Για να μην είναι οι μισθοί μας στο μισό. Για να μην έχουμε διπλάσιους μπάτσους στους δρόμους. Για να συνεχίσουμε να έχουμε Βαλκάνιες συμμαθήτριες και γείτονες Άραβες. Για να μην έχουμε ψίχουλα πολύ-πολιτισμικότητας στη Δημοτική Αγορά Κυψέλης αλλά όλες τις πλατείες ελεύθερες και τους φασίστες στις τρύπες τους!

Σε αυτό το πλαίσιο αγαπάμε και μισούμε τις γειτονιές μας, ανεξαρτήτως εκλογών. Γνωρίζουμε ότι είναι υποτιμημένες από τους έλληνες γιατί οι ίδιοι οι μετανάστες είναι υποτιμημένοι σε αυτή την κοινωνία. Και μαθαίνουμε από όλο αυτό. Γνωρίζουμε ότι οι ξένοι όπου κι αν στάλθηκαν να μείνουν ιστορικά, τα κατάφεραν μόνοι τους να στήσουν τις γειτονιές τους. Και αυτές οι γειτονιές είναι σήμερα ο πλούτος της Αθήνας! Αυτές είναι όπου χαιρόμαστε να μην ακούμε συνέχεια ελληνικά, αυτές όπου δυσκολεύονται να δράσουν οι φασίστες! Και τους ευχαριστούμε πολύ για αυτό.

Ποιός φοβάται στην Κυψέλη;

Έρχονται εκλογές και τα εθνίκια βγαίνουν παγανιά. Από τη μια, όσοι ρωτάνε αν φοβόμαστε σε διάφορες γειτονιές της Αθήνας. Είναι αυτοί που ποντάρουν στον φόβο της περιβόητης εγκληματικότητας των μεταναστών και κλείνουν έτσι το μάτι στους έλληνες φασίστες και τους κάθε λογής πολιτικούς τους εκπροσώπους. Λένε «υπάρχει ζήτημα ασφάλειας» και ζητάνε περισσότερη αστυνόμευση στη χώρα με τους πιο πολλούς αστυνομικούς αναλογικά στον πλανήτη! Από την άλλη, οι ευαίσθητοι αριστεροί μας θυμίζουν τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι έλληνες να νοικιάζουν στην Κυψέλη. Αυτοί κάνουν πως δεν ξέρουν ότι οι μετανάστες της γειτονιάς μένουν δεκαετίες τώρα στριμωγμένοι σε υπόγεια και ισόγεια. Άλλη μια φοβερή πατριωτική συζήτηση για φιλελέ ακροατήριο που προτιμά γενικά τις ιδιοκτησίες της περιοχής να τις αναλαμβάνουν μάλλον τα ντόπια και όχι τα ξένα αφεντικά.

Το ξέρουμε καλά ότι όλα αυτά που συζητάνε οι έλληνες για λογαριασμό δικό τους και του κράτους τους δεν ακουμπάνε στο ελάχιστο όλα αυτά που περιέχει η Κυψέλη και αποτελούν μικρογραφία της ελληνικής κοινωνίας. Οι μετανάστες να πειθαρχούν και οι υπόλοιποι να φοβόμαστε. Οι μπάτσοι και οι μαφίες τους να αλωνίζουν, οι τσιγγάνοι να διώχνονται από τις λαϊκές και όλοι μαζί να τρώμε εξακριβώσεις στην Αγίας Ζώνης και τη Δροσοπούλου και να μας ρουφιανεύουν οι μικροαστοί των πολυκατοικιών μας. Δεν ακουμπάνε δηλαδή την ταξική και ρατσιστική πόλωση αυτής της κοινωνίας. Και ίσα-ίσα την αναπαράγουν.

Στην πόλωση αυτή οι antifa ομάδες παίρνουμε θέση. Για να μη συνηθίσουμε την ελληνική ξεφτίλα. Για να βάζουμε τα δικά μας θέματα, όσο ασήμαντα κι αν μοιάζουν. Για να μην είναι οι μισθοί μας στο μισό. Για να μην έχουμε διπλάσιους μπάτσους στους δρόμους. Για να συνεχίσουμε να έχουμε Βαλκάνιες συμμαθήτριες και γείτονες Άραβες. Για να μην έχουμε ψίχουλα πολύ-πολιτισμικότητας στη Δημοτική Αγορά Κυψέλης αλλά όλες τις πλατείες ελεύθερες και τους φασίστες στις τρύπες τους!

Σε αυτό το πλαίσιο αγαπάμε και μισούμε τις γειτονιές μας, ανεξαρτήτως εκλογών. Γνωρίζουμε ότι είναι υποτιμημένες από τους έλληνες γιατί οι ίδιοι οι μετανάστες είναι υποτιμημένοι σε αυτή την κοινωνία. Και μαθαίνουμε από όλο αυτό. Γνωρίζουμε ότι οι ξένοι όπου κι αν στάλθηκαν να μείνουν ιστορικά, τα κατάφεραν μόνοι τους να στήσουν τις γειτονιές τους. Και αυτές οι γειτονιές είναι σήμερα ο πλούτος της Αθήνας! Αυτές είναι όπου χαιρόμαστε να μην ακούμε συνέχεια ελληνικά, αυτές όπου δυσκολεύονται να δράσουν οι φασίστες! Και τους ευχαριστούμε πολύ για αυτό.

negative antifa

acdc@espiv.net

05/2019

Η αφίσα που κολλήσαμε στην Κυψέλη το Μάη του 2019
Εδώ δίπλα είναι κάποια από αυτά που λέει.

ο προφήτης με τις αλοιφές

Περίπου ένα χρόνο πριν τις εκλογές της 7ης Ιουλίου η κομματική ακροδεξιά βρίσκεται σε αναβρασμό. Η εσωτερική κρίση της χρυσής αυγής, σε συνδυασμό με τα συλλαλητήρια για την ονομασία της Μακεδονίας και την διάλυση των Αν.Ελ. να βρίσκεται προ των πυλών, δίνει πάτημα σε όλους τους φασιστό-ηγετίσκους της ελλάδας (Κρανιδιώτης, Μπαλτάκος, Νικολόπουλος κ.τ.λ.π.) να ονειρεύονται μια θέση στο κοινοβούλιο. Τελικά μονάχα ένας θα καταφέρει να πιάσει πάνω από 3% στις εκλογές: ο Κυριάκος Βελόπουλος, δηλαδή ο κύριος της διπλανής φωτογραφίας που δυσκολευόμαστε να καταλάβουμε αν έπαθε εγκεφαλικό on stage ή ήπιε από αυτά που πουλάει στους ψηφοφόρους του.

Ο Βελόπουλος έχει μια πολύ τυπική πολιτική πορεία για Έλληνα εθνικιστή: είναι πνευματικό παιδί του χουντικού Γεωργαλά και του Καρατζαφέρη και έκανε δεκαετίες ολόκληρες τον τηλε-πλασιέ πουλώντας αντι-τουρκικά βιβλία, θαυματουργές αλοιφές για συνταξιούχους και... αυθεντικές επιστολές του Ιησού Χριστού. Έχοντας, λοιπόν, τα σωστά κονέ και το χάρισμα να πουλάει παραμύθια αποφάσισε να ασχοληθεί με την πολιτική.

Ο λόγος που τα κατάφερε να εκλεγεί είναι διπλός. Από τη μια, ποντάρει στο σίγουρο άλογο: χτίζει ενά προφίλ που περιλαμβάνει μπόλικο εθνικισμό, θρησκευτική-και όχι μόνο-συνωμοσιολογία, αντισημιτισμό και πίστη στον Πούτιν, καταφέρνοντας έτσι να συγκινήσει το διόλου ευκαταφρόνητο κομμάτι του σκληρού πυρήνα των ελλήνων παρανοϊκών που διαρκώς διψάνε για φασισμό και συνωμοσίες. Από την άλλη, αυτό που τον ξεχωρίζει από τους υπόλοιπους φασίστες που λιγουρεύονταν το κοινοβούλιο είναι η μακροχρόνια σχέση που έχει με το ελληνικό τμήμα της Μακεδονίας. Εκεί μεγάλωσε, εκεί εξέδωσε τα πρώτα του βιβλία, εκεί έστησε τις εταιρείες του, εκεί εμφανίζεται στα τοπικά κανάλια —και πάντα σε συνεργασία με τη μαφία της Θεσσαλονικής.

Δεν είναι λοιπόν να απορούμε πως, δεδομένης της εθνικιστικής μαλακίας που χτύπησε κόκκινο στη βόρεια ελλάδα, χτυπάει σε διάφορους μακεδονικούς νομούς ακόμα και το ποσοστό του 8%. 'Οσο για μας, τα μυαλά μας παραμένουν κολλημένα σε όσα λέγαμε από παλιά που: πως η Χ.Α. είναι μόνο η κορυφή του εθνικιστικού παγόβουνου που συνιστά το ελληνικό κράτος και το ποίμνιό του. Πως ο φασισμός δεν ζει και πεθαίνει απλά με ένα κόμμα, είτε λέγεται χρυσή αυγή και ελληνική λύση, είτε και κάποιο άλλο ευφάνταστο όνομα. Και όλα αυτά μας λένε βέβαια και κάτι ακόμα: πως ο αντιφασισμός δεν έχει καμία σχέση με κράτος, κόμματα και τις πάσης φύσης διαμεσολαβήσεις τους.

Ίσως γνωρίζετε τις **sukeban** από τα manga, τα anime και τις ταινίες. 'Sukeban' ήταν ένα ολόκληρο, μαζικό κίνημα και μια υποκουλτούρα κοριτσιών που εμφανίστηκε στην Ιαπωνία στις δεκαετίες 1960 και 1970. Μαθήτριες, σχεδόν αποκλειστικά προερχόμενες από την εργατική τάξη, εξεγείρονταν απέναντι σε ό,τι και όποιον τις καταπίεζε. Αντί για τις σχολικές στολές ναυτικού τύπου και το καθώς-πρέπει ντύσιμο, φορούσαν κομμένες μπλούζες, αθλητικά, κονκάρδες και μακριές φούστες, κάτω από τις οποίες έκρυβαν λεπίδες, αλυσίδες και σπαθιά από bamboo που έκλεβαν από τα σχολικά γυμναστήρια. Έτσι διάλεγαν να εναντιωθούν στη σεξουαλικοποίησή τους από την πατριαρχική ιαπωνική κοινωνία. Έκαναν σαφές ότι τα όπλα είναι ένα μέσο προστασίας, αλλά και ότι οι ίδιες δεν είναι απλά αντικείμενα των επιθυμιών των ανδρών.

Έδιναν μάχες με αντίπαλες συμμορίες και συμμετείχαν σε μικροεγκλήματα, κλοπές, ψειρίσματα. Παρά τις επανειλημμένες προσπάθειες της αστυνομίας και του κράτους να καταπνίξουν την κουλτούρα των γυναικείων συμμοριών -που τις χαρακτήριζαν "**κακό οιωνό της παρακμής της κοινωνίας**"- αυτή άνθιζε. Υπήρχαν μικρότερες συμμορίες των 80 ατόμων, αλλά και η Συμμαχία **Kanto**, που φημολογούνταν ότι είχε 20.000 μέλη και καλύτερη οργάνωση ακόμα και από τις πιο πετυχημένες συμμορίες της yakuza, της ανδρικής μαφίας στην Ιαπωνία που δεν δεχόταν για μέλη της γυναίκες. Οι sukeban μπορεί να ήταν οργισμένες με τον κόσμο, **αλλά τουλάχιστον ήταν οργισμένες όλες μαζί.**

this is (not) a love song

Το κράτος μας δείχνει μια ιδιαίτερη αγάπη για τους κάθε λογής φασίστες και νεοναζί. Οι λόγοι είναι προφανείς. Οι φασίστες είναι άνθρωποι που είναι περήφανοι για την ελλάδα ό,τι και να κάνει η ελλάδα, μισούνε λαούς και χώρες ολόκληρες –βασικά τα άντερα τους δεν αντέχουν– και έχουν μια υπέρμετρη αντιπάθεια για όσους έχουν διαφορετική καταγωγή από την ελληνική, διαφορετική θρησκεία από την ορθόδοξη χριστιανική, διαφορετικό σεξουαλικό προσανατολισμό από το στρέιτ, με όσους έχουν προβλήματα με την πειθαρχία και, φυσικά, με την πάρτη μας, τα antifa. Το ελληνικό κράτος που εδώ και δύο αιώνες προπαγανδίζει ότι κάθε τι ελληνικό και χριστιανικό είναι καλό, δεν θα μπορούσε να συμφωνεί περισσότερο. Οι αποδείξεις αυτής της αγάπης κράτους και φασιστών δεν ήταν λίγες ακόμα και την περίοδο του ΣΥΡΙΖΑ, δηλαδή του «αριστερού» κράτους:

Το ένα έχει να κάνει με την εξαιρετικά σπάνια περίπτωση σύλληψης από την αστυνομία τον Μάρτιο του 2018 μιας ομάδας νεοναζί, τους AME/Combat 18, που είχε στην κατοχή της όπλα, εκρηκτικά, μαχαίρια, πιστόλια, καραμπίνες και άλλα τέτοια... ευγενή υλικά πολιτικής επιχειρηματολογίας. Αν κάποιος Αλβανός ή και κάποια αριστερή ομάδα πιανόταν να έχει αυτό τον πολεμικό εξοπλισμό πάνω της, το λιγότερο που θα μπορούσαμε να φανταστούμε ότι θα γινόταν, θα ήταν να βλέπαμε τα ονόματά τους στη φόρα, τις φάτσες τους στα δελτία ειδήσεων και μια πολυήμερη εκστρατεία πανικού και φασιστικού εμετού. Στην περίπτωση των νεοναζί δεν είδαμε τίποτα παρόμοιο.

Παράδειγμα νούμερο δύο: η προαναφερθείσα ομάδα νεοναζί, όπως αποκαλύφθηκε, είχε οργανωτικό ρόλο στις επιθέσεις του όχλου στη γειτονιά των Ρομά στο Μενίδι τον Ιούνιο του 2017. Τότε οι Ρομά συλλήβδην είχαν κατηγορηθεί –κάτι που δεν αποδείχθηκε ποτέ– ότι σκοτώσανε ένα παιδί. Επί 15 μέρες οι ντόπιοι ρατσιστές με τη βοήθεια των νεοναζί και τη διακριτική παρακολούθηση των ΜΑΤ χτυπούσανε τους Ρομά και καίγανε τα σπίτια τους. Φυσικά, κανείς δεν συνελήφθη επί 15 μέρες για αυτά τα γεγονότα και δεν χρειάζεται και πάλι να έχεις πολλή φαντασία για να καταλάβεις ότι αν όλα αυτά γίνονταν από τους Ρομά ή μετανάστες, θα είχαμε δει ξανά και ξανά το επεισόδιο της αγαπημένης τηλεοπτικής σειράς: «εγκληματικότητα των ξένων».

Τώρα, αυτά δεν τα λέμε για να σπρώξουμε το κράτος να κάνει τη δουλειά του. Ξέρουμε, εξάλλου, ότι οι φασίστες είναι ακριβώς μέρος της δουλειάς του. Αλλά, να, πώς να σας το πούμε, αυτός είναι ο λόγος που δεν το πήραμε κατάκαρδα που νίκησαν οι δεξιοί στις περασμένες εκλογές. Σίγουρα κάποιοι αριστεροί μπάτσοι αντικαταστάθηκαν από δεξιούς μπάτσους. Αλλά γενικά μην περιμένετε και θεαματικές αλλαγές!

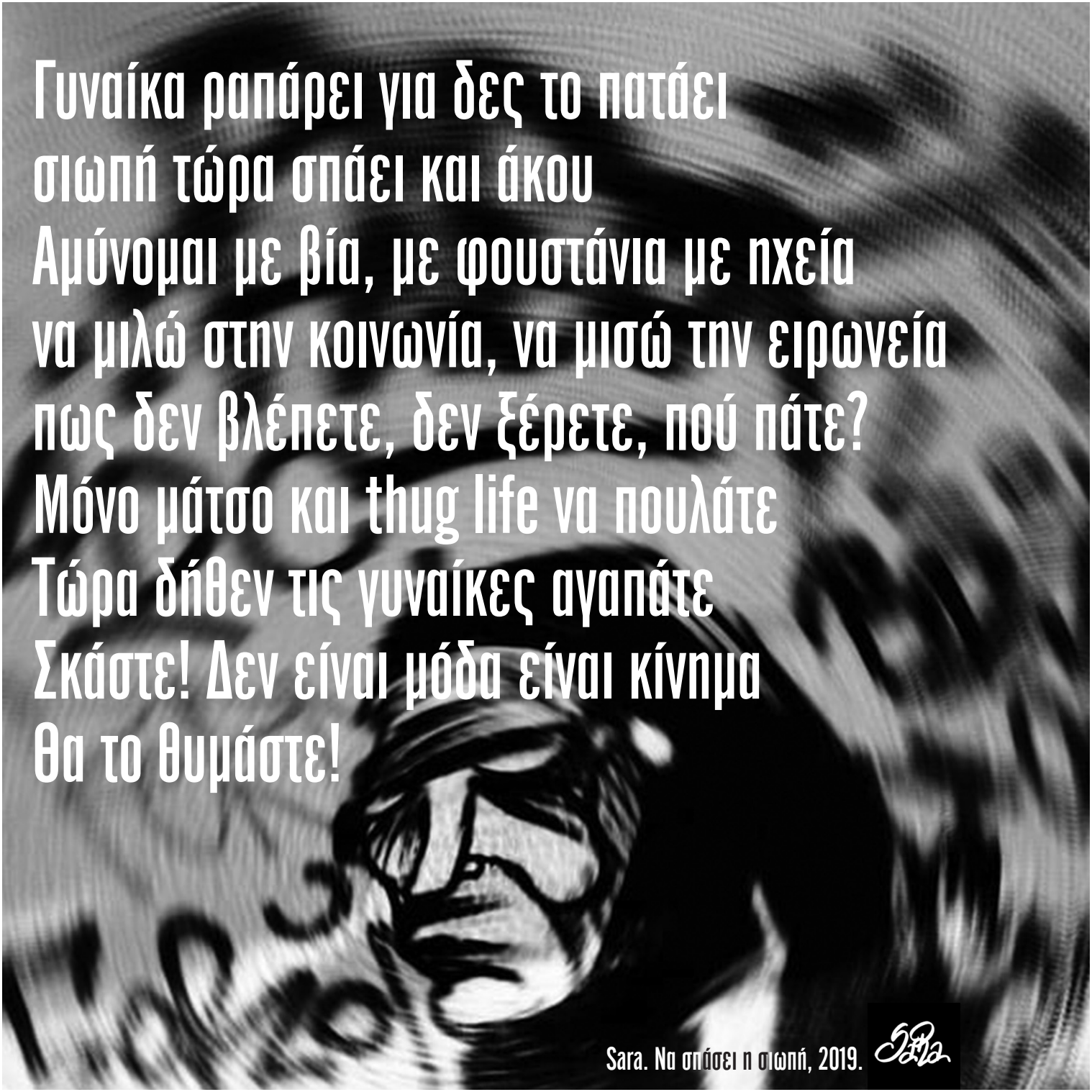

Sara. Να σπάσει η σιωπή, 2019.